

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 2T/59/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617010152
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Vigaš
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2017:3617010152.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Michala Vigaša a prísediacich JUDr. Dany Savarovej a Ing. Juliusa Podobu, v trestnej veci obžalovaného D. R., na hlavnom pojednávaní dňa 06.09.2017 takto

rozhodol:

Obžalovaný D. R., U.. XX.XX.XXXX v Topoľčanoch, trv. bytom D., F. XX/XX, t.č. ÚVV Ilava,

je vinný, že

od presne nezistenej doby v mesiaci september 2016 až do dňa 02.05.2017 poškodenú bývalú družku H. L., ktorá je matkou ich spoločného dieťaťa, keď sa zdržiavala v mieste trvalého bydliska D. - H. R., U.B. R. XXX/XX, alebo keď sa zdržiavala na iných rôznych miestach vyhrážkami smrťou a ublížením na zdraví nútil, aby ho neustále informovala o ich spoločnom maloletom synovi D. R., ktorého má poškodená zvereného do osobnej starostlivosti ako aj o sebe, a v prípade, keď neodpisovala na jeho správy alebo nereagovala na jeho telefonáty sa jej vyhrážal zabitím a zo strachu pred ním radšej plnila všetky jeho požiadavky, pričom dňa 26.03.2017, keď bola poškodená v práci, ju telefonicky kontaktoval a uviedol jej "ja ti hovorím zmizni za D. domov, ti hovorím, uvidíš ťa zabijem, dopichám ťa a ty s D. nebudeš", načo poškodená uviedla, že je v robote, preto jej obžalovaný uviedol, že "ešte raz mi to zopakuješ, zabijem ťa, ja dôjdem a zabijem ťa, nezoberieš sa, nepôjdeš domov, uvidíš stretneme sa dneska a to bude posledný krát, dúfam, že si sa aspoň rozlúčila pekne s D., už ma nezastaví nič", následne dňa 03.04.2017 poškodenú telefonicky kontaktoval a vulgárnym spôsobom jej zakazoval ísť do práce, kde jej do telefónu uviedol, že "neexistuje ani boha ani nikoho, prisahal som na Peťkov život, že do tej roboty nepôjdeš aj keby ťa mám zabiť pred brámkou, to si písť" a následne v druhom telefonáte dňa 03.04.2017, keď už bola v práci, jej uviedol "dávam ti poslednú šancu, do hodiny, keď nebudeš doma, tak idem za tebou a ver, že nebudem ti volať ani písť, jednoducho prídem tam za tebou a modli sa, aby tam voľakto radšej bol ako nebol, kto by ma zastavil" a ďalej jej uviedol "pochopíš to, vrátiš sa späťky za D. alebo ťa zabijem dneska, za hodinu ti zavolám a keď tam budeš, tak potom uvidíš a skús, že nezdvihnúť telefón alebo čo, hodinu máš na to a rob si čo chceš, pre mňa za mňa choď peši", pričom dňa 02.05.2017 poškodenú opätovne telefonicky kontaktoval, kde jej do telefónu uviedol "za dve minúty som tam, nachystaj mi malého", načo mu poškodená uviedla, že mu ho nedá, preto on zareagoval slovami "čo neurobíš a ďalej uviedol vulgarizmus, ti vykopnem dvere a zabijem ťa tam hneď" a opätovne jej vulgárne nadával a vrazil, aby nachystala syna, načo poškodená zo strachu pred obžalovaným syna nachystala, toho istého dňa 02.05.2017 mu ho v čase o 16.00 h odovzdala v mieste jej trvalého bydliska a následne vec oznámila na políciu,

teda

iného hrozbou násillia nútil, aby niečo konal a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe a to bývalej družke

čím spáchal

zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej Tr. zák.) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a § 127 ods. 5 Tr. zák.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák. § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody z a r a d ů j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. súd obžalovanému ukladá ochranné psychiatrické liečenie ambulatnou formou.

o d ô v o d n e n i e :

V trestnej veci obžalovaného bola podaná prokurátorom Okresnej prokuratúry v Partizánskom dňa 26.07.2017 na tunajší súd obžaloba č.k. Pv 190/17/3305-51 pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a § 127 ods. 5 Tr. zák. na skutkovom základe podľa obžaloby.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodenej H. L., znalca MUDr. Viktora Segedu, svedkov C. L. a D. L., prehratím záznamu telefonických hovorov obžalovaného s poškodenou, prečítaním listinných dôkazov a oboznámením podstatného obsahu pripojených spisov bol zistený tento skutkový stav.

K zákonnosti vykonaných dôkazov súd uvádza, že považoval za zákonný aj dôkaz prehratím zvukových nahrávok telefonickej komunikácie medzi obžalovaným a poškodenou, ktoré táto vyhotovila v dňoch uvedených v skutkovej vete rozsudku. V prvom rade je potrebné uviesť, vychádzajúc z tvrdení obžalovaného, že tento o tom, že jeho hovory môžu byť či sú nahrávané vedel asi tri či dva týždne pred zadržaním, teda mohol vedieť o nahrávke hovoru z 02.05.2017. Poškodená popísala aj na hlavnom pojednávaní, akým spôsobom ju mal obžalovaný nútiť k ním želanému konaniu - v podstate hrozbami smrti nútiť aby sa vrátila z práce k dieťaťu či mu odovzdala dieťa. Teda zvuková nahrávka je len jedným z dôkazov v podstate len spôsobilý podporiť vierohodnosť výpovede poškodenej, ozrejmiť čas a presný obsah komunikácie, tak ako k nej malo dôjsť. Obžalovaný obsah komunikácie nepopieral, teda nespochybňoval výpoveď poškodenej.

Súd má za to, že je potrebné odlišovať zásah do práva na ochranu súkromia z pohľadu aplikácie ustanovení § 115 Tr. por. (odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky), kde sa ukladajú zákonné podmienky práve orgánom činným v trestnom konaní pred svojvoľným zásahom do práva na ochranu súkromia jednotlivca (páchatela) a stret práva na ochranu súkromia páchatela a poškodeného podľa § 12 Občianskeho zákonníka, keď priamo poškodený nezasahujúc do práva inej osoby ako páchatela bez jeho zvolenia vyhotovuje zvukový záznam. Odpočúvanie telefonických hovorov a záznam telekomunikačnej prevádzky je zásahom do práva na súkromie podľa čl. 22 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 13 Listiny základných práv a slobôd, ako aj podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ide však o kolíziu dvoch zásahov do práva na ochranu osobnosti protichodných záujmov osoby páchatela a poškodeného. Súd má za to, že ide o dôkaz legálne získaný pretože je v súlade s § 119 ods. 2 Tr. por. s poukazom na § 417 Občianskeho zákonníka (prevenčná povinnosť), legitímny v súlade s čl. 8 ods. 2 Dohovoru pričom z hľadiska proporcionality ho možno pripustiť za situácie, keď realizáciu nahrávky hovoru páchatela realizuje samotný poškodený, aby tak v tiesni (poškodený konaním majúcim zákonné znaky prečinu v podstate nemá inú možnosť ako zadokumentovať protiprávne konanie páchatela, ktorý pácha trestnú činnosť v neprítomnosti ďalších svedkov) zabezpečil dôkaz o trestnej činnosti v úmysle jej do budúca zabrániť postihnutím páchatela. Pokiaľ teda poškodený na ktorom je páchaná trestná činnosť zasiahne do práva na ochranu súkromia páchatela tým, že priebeh trestného činu čo aj záznamom telekomunikačnej prevádzky bez vedomia páchatela vyhotoví ochrana toho, kto pácha trestnú činnosť nemôže prevážiť pred ochranou toho na

ktorom je trestná činnosť páchaná či záujmu objasňovaní trestnej činnosti teda aj jej zabráneniu do budúcnosti.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. a/ Tr. por., že sa cíti byť nevinný zo spáchania skutku podľa obžaloby. Uviedol však, že uskutočnil telefonické hovory s poškodenou a ich obsah sa zhoduje s obžalobou, jeho správanie ho mrzí. Ku skutku ďalej uviedol, že s poškodenou, ktorá je matka ich syna mal. D. R., sa jeho vzťahy zhoršili po tom, čo našiel mŕtveho jej brata, ktorý sa v pivnici domu rodičov poškodenej predávkoval, čo jemu rodina poškodenej dávala za vinu. V tom čase sám často požíval alkohol. Ten však už v čase skutku nepožíval, bol riadne zamestnaný, s poškodenou sa dohodli na forme stretávania so synom, ktorému sa venoval. Vyčítal zlé hygienické podmienky pre dieťa v domácnosti poškodenej a alkoholizmus starého otca dieťaťa, s ktorým poškodená dieťa neraz nechávala, keď chodila do práce či za zábavou. Maloletého mal pohryzť aj pes, ktorého chovali v domácnosti poškodenej, táto zvykla s maloletým ísť na vyšetrenie až po naliehaní obžalovaného. Dôvod telefonátov uvedených v obžalobe bol jeho žiaľ. Snažil sa poškodenej pomáhať, stretával sa so synom, tento býval u neho často cez víkendy ba si po neho chodil aj cez týždeň po práci. Aj počas obdobia medzi predmetnými telefonátmi sa s poškodenou stretávali a táto ho aj kontaktovala ak potrebovala odvieť ťažší nákup, či s niečím pomôcť. Vyhrážky jej adresované nemyslel vážne, nikdy by jej neublížil, stále ju ľúbil. Vždy keď sa maloletému niečo stalo nebola doma. Po takejto hádke kvôli maloletému sa mu aj vyhrážala, že keď obžalovaný nedostatok starostlivosti zo strany poškodenej pôjde oznámiť na ÚPSVaR, tak ona ho dostane do výkonu trestu lebo sa jej vyhráža. Tak mu asi dva týždne pred zadržaním spomenula aj to, že si hovory ako sa jej vyhráža nahráva. Zadržaniu predchádzalo to, že boli dohodnutí na spoločnom výlete, ale matka dieťa nepripravila, bolo hladné, ona nebola doma, lebo sa išla so sestrou a jej kamarátkou vozit' na aute, keďže sestra poškodenej dostala vodičské oprávnenie. To ho nahnevalo a vzal syna k sebe. Syn bol v tom čase len zo starým otcom, ktorý je alkoholik a dvakrát denne chodí do krčmy. Preto si myslí, že na neho poškodená podala trestné oznámenie na podklade nahrávok. Pokiaľ ide o informovanie na dieťa, tak to bol nápad poškodenej, že sa majú navzájom informovať, aj ona mu písala správy cez Messenger, pýtala sa na syna keď bol u neho, on robil len to isté, pričom nemá za to, že by to bolo neprimerane časté. V čase skutku už nežili ako druh a družka rozišli sa po smrti brata poškodenej. Obžalovaný je slobodný, má jednu vyživovaciu povinnosť k synovi mal. D., pred vzatím do väzby bol zamestnaný, alkohol nepožíval.

Poškodená H. L., bývalá družka obžalovaného si nárok na náhradu škody neuplatnila. Na hlavnom pojednávaní uviedla, že po tom, čo bol obžalovaný odsúdený pre nebezpečné vyhrážanie na trest odňatia slobody s podmienčným odkladom, tak asi mesiac či dva si dával pozor, no potom sa jeho správanie začalo opäť zhoršovať. Boli dohodnutí, že maloletý Peter bude s otcom každý druhý víkend, pričom si ho môže vziať aj počas týždňa podľa dohody. Pokiaľ bol maloletý u poškodenej, musela obžalovaného o synovi informovať, čo sa stupňovalo tak, že ho musela informovať denne neustále aj o takých veciach, kedy sa zobudil, kedy jedol, fotiť ho pri tom, informovať či je s ním a ak nie ako je o syna postarané. Pokiaľ obžalovanému v niečom nevyhovela, tak ju urážal, ako aj jej rodinu, ak sa mu nepodriadila, prešiel z vyhrážkam. Vyhrážal sa že ju oznámi na ÚPSVaR, dá zavrieť, a neskôr vyhrážal jej smrťou. Pretože vyhrážok sa dopúšťal predovšetkým telefonicky, len málokedy sa jej vyhrážal cez Messenger, bolo jej poradené, aby si hovory nahrávala. Preto si aj výhrážné telefonáty nahrávala. V podstate bol obžalovaný pokojný a dalo sa s ním vychádzať ak robila čo chcel on. Inak sa uchýľoval k vyhrážaniu, že ju poleje kyselinou, podreže, dopichá, že ani polícia nestihne prísť. Z jeho vyhrážok mala strach, bála sa o život. Obžalovaný požíval alkohol, keď býval u jej rodičov, potom tvrdil že už nie, niekoľkokrát však mala pocit, že je pod vplyvom alkoholu. Rozišli sa vo februári 2016 po smrti jej brata. Stretávali sa kvôli maloletému, ktorého si obžalovaný preberal alebo prišla dieťa odovzdať poškodená k obžalovanému. Obžalovaný zisťoval nie len s kým je maloletý, ale pýtal sa aj na ňu, zisťoval kde je, s kým sa schádza. To aj v čase keď bol syn s obžalovaným. Trval na tom, že dieťa môže odovzdať a prevziať len ona. Popísala "svetlé chvíľky", keď robila po vôli obžalovanému, vtedy aj chvíľku zostala v obydli obžalovaného po odovzdaní dieťaťa, išli na prechádzku alebo keď sa obžalovaný núkal s pomocou využila ju ako napríklad odvoz, keď nemala inú možnosť. Po rozchode sa s obžalovaným intímne nestýkali. K nim domov obžalovaný mal zákaz prísť, preto sa rozprávali len pred bránou. Počas jeho pobytu vo väzbe mu písala o maloletom, ale len ako odpoveď na jeho listy, pričom on spočiatku písal denne, o sebe mu nepíše. V kontakte s obžalovaným by zostala už len za účelom záležitostí maloletého. Pripustila, že ona prvá žiadala, aby ju obžalovaný o synovi informoval, písala mu raz dvakrát do dňa na Messenger, keď bol syn u neho, on na to reagoval tak, že žiadal tiež informácie, no potom sa to začalo stupňovať na neustále informovanie ba fotografovanie maloletého, ako napríklad pri jedle.

Obžalovanému výslovne nepovedala, že si hovory nahráva, spomenula mu len, že by si jeho telefonáty mala nahrávať alebo nahrá. Obsah hovorov boli vyhrážky smrťou, ktorými podmieňoval buď to, aby sa vrátila a z práce, alebo mu odovzdala dieťa. Z práce sa po vyhrážkach nevrátila, no naposledy, keď chcel aby mu vrátila dieťa sa bála vyhrážok, a dieťa mu pripravila. Uviedla, že deň pred zadržaním obžalovaného volala aby išli na nákup, vtedy ešte bol obžalovaný pokojný. Neboli dohodnutí na termíne spoločného výletu s dieťaťom a obžalovaným, ten len spomínal, že by chcel ísť do Bielic. Následne jej vyzváňal, nadával, vyhrážal sa a ona uskutočnila poslednú nahrávku.

Svedkyňa C. L., matka poškodenej, na hlavnom pojednávaní uviedla, že spočiatku keď býval obžalovaný u nich, neboli v spolužití s poškodenou problémy. Obžalovaný ale začal požívať alkohol. Zvykla začuť hádky medzi obžalovaným a poškodenou, pričom tento poškodenej nadával aj v prítomnosti ich maloletého syna. Keď poškodená zistila neveru obžalovaného, chcela aby odišiel čo ten odmietol, pretože nechcel odísť bez syna. Napokon však domácnosť opustil. Sama nebola svedkom vyhrážania obžalovaného poškodenej, o tom jej povedala len jej druhá dcéra. Obžalovaný sa mal vyhrážať aj podpálením auta s poškodenou ak ho bude šoférovať. Obžalovaný poškodenej hovoril, že ju ľúbi no hneď na to jej nadával. Takto bol hlučný aj na ulici, kde jeho správanie museli počuť aj susedia.

Svedok D. L., otec poškodenej, na hlavnom pojednávaní uviedol, že mu manželka ako aj poškodená povedali o tom, že sa poškodenej obžalovaný vyhráža, poškodená dávala aj hlasitý odposluch hovorov, či mu o obsahu telefonátov obžalovaného hovorila. Sám však svedkom vyhrážania obžalovaného nebol.

Znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia odvetvie psychiatria MUDr. Viktor Segeda na hlavnom pojednávaní zotrval na záveroch znaleckého posudku č. 53/2017 zo 14.05.2017 podľa ktorého obžalovaný v čase spáchania trestného činu netrpel ani netrpí duševnou poruchou v pravom zmysle slova, ktorá by mala forenzne významný vplyv na jeho rozpoznávaciu a ovládacie schopnosti, avšak sa opakovane dostával do vystupňovaných afektov v rámci svojej simplexnej, emočne labilnej osobnosti, astenizovanej prekovnanou závažnou somatickou chorobou (lymfóm), čo zrejme viedlo aj k rozpadu partnerského vzťahu. Abúzus alkoholu mohol potenciováť uvedené afekty, ku ktorému môže dôjsť aj bez ohľadu na požívanie alkoholu, avšak obžalovaný požíval alkohol z vlastnej iniciatívy a vlastným zapríčinením. Obžalovaný je schopný chápať zmysel trestného konania. Z psychiatrického hľadiska jeho pobyt na slobode nie je nebezpečný. Znalec navrhol uloženie ochranného psychiatrického liečenia ambulantnou formou obžalovanému. Zmysel psychiatrickej liečby spočíva v kontakte obžalovaného s psychiatrom, v dohľade a možnosti promptnejšie reagovať na zmeny psychického stavu obžalovaného.

Súd je podľa § 2 ods. 11 Tr. por. oprávnený vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl. Takto súd síce nevykonal dôkaz prečítaním písomných prepisov telefonických hovorov, ale prihliadnuc na váhu autentickosti audiozáznamu, podľa § 270 ods. 2 Tr. por. prehral zvukový záznam CD nosičov z č.l. 6A, z ktorých je zrejmy obsah komunikácie medzi obžalovaným a poškodenou, obsahujúci vyjadrenia obžalovaného ako v skutkovej vete rozsudku. Teda súd § 2 ods. 11 Tr. por. aplikoval len z pohľadu vyššej vierohodnosti dôkazu v podobe zvukovej nahrávky pred jej prepisom. Obžalovaného vyjadrenia voči poškodenej sprevádzajú časté vulgárne výrazy.

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske č.k. 4P/31/2015-33 z 27.10.2015 na č.l. 119-120 bol maloletý D. R., U.. XX.XX.XXXX zverený do osobnej starostlivosti matky, pričom súd styk otca s maloletým neupravil.

Podľa správy o šetrení pomerov v rodine maloletého D. R. nar. 14.03.2013 z 20.07.2017, na č.l. 186, počas šetrenia v domácnosti matky, v ktorej sa dieťa zdržiava, neboli zistené žiadne zjavné nedostatky v starostlivosti o dieťa. Matka však bola upozornená na viaceré nedostatky týkajúce sa celkového poriadku v rodinnom dome, ktoré postupne odstraňuje.

Dňa 02.05.2017 o 16:45 h podala poškodená trestné oznámenie na obžalovaného z dôvodu jeho pretrvávajúcich vyhrážok voči jej osobe (čl. 2-3).

Obžalovaný do spisu predložil fotodokumentáciu, ktorá je obsahom prílohovej obálky na č.l. 187, kde je fotografia neporiadku na kuchynskej linke, ako uviedol obžalovaný v domácnosti poškodenej, tiež fotografie maloletého syna obžalovaného, detské chodidlá s ochorením/ poranením pokožky, ako

uviedol obžalovaný v takom stave bol odovzdaný syn v marci 2017, tiež s modrinou na tvári a náplastou na čele.

Fotografiu správy z aplikácie Messenger z 20.09.2016 obžalovaný komentoval ako jeho reakciu na skutočnosť, že poškodená vyčkávala s návštevou lekára s maloletým synom obžalovaného.

Obžalovaný predložil do spisu listy adresované poškodenou obžalovanému počas jeho výkonu trestu (č.l. 158-162), kde okrem informácií o synovi táto v liste na č.l. 158 uvádza, " že mu ďakuje za blahoželanie jedno aj druhé". V liste z 21.06.2017 na č.l. 160 poškodená obžalovanému praje všetko dobré ku dňu otcov. V liste na č.l. 161 uvádza " nechcela som aby to takto dopadlo, ale čím ďalej tým viac som sa ťa bála".

Trestným rozkazom Okresného súdu Partizánske č.k. OT/4/2016-63 z 19.02.2016, právoplatným dňa 03.03.2016 bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. v spojení s § 127 ods. 5, § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. na trest odňatia slobody na 6 mesiacov s podmieneným odkladnom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 16 mesiacov a uložením obmedzenia spočívajúceho v zákaze požívania alkoholických nápojov na skutkovom základe, že dňa 18.02.2016 v čase okolo 19:30 hod. v Partizánskom na ul. Generála Svobodu v blízkosti železničných závor nachádzajúcich sa v blízkosti hypermarketu Kaufland pod vplyvom alkoholu vulgárne nadával svojej družke H. L.L., viackrát do nej sotil a vyhrážal sa jej, že ju zabije, následne ušla do vnútra hypermarketu Kaufland v Partizánskom na Generála Svobodu č. 1099/58, kam za ňou prišiel a znova jej začal vulgárne nadávať a vyhrážal sa jej zabitím, pričom toto konanie u H. L. vzbudilo dôvodnú obavu o jej život a zdravie. Skúšobná doba plynula od 04.03.2016 do 03.07.2017.

Z odpisu z registra trestov na č.l. 125-126 vyplýva, že obžalovaný bol dvakrát súdne trestaný a to vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. OT/4/2016 a vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/170/2008 pre zločin podľa § 286 ods. 1 písm. h/ Tr. zák. a prečin podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. Predmetné odsúdenie má zahladené z dôvodu účasti na amnestii.

Podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na č.l. 124 bol pred spáchaním skutku dvakrát postihnutý za priestupok, pričom dňa 18.02.2016 spáchal priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ Z.č. 372/1990 Zb. keď hodil drevenú paletu po K. R. ako aj 2ks dlažobnej kocky so slovami "zabijem ťa" a tiež ho udieral pästami do hlavy a nadával mu do debilov, začo mu bola uložená v rozkazanom konaní pokuta 20,-€ Okresným úradom Prievidza.

Obhajoba má za to, že konanie obžalovaného nemá byť právne posudzované podľa najprísnejšej právnej kvalifikácie, a teda ako zločin vydierania. Možno mať za to, že daný skutok možno objektívne právne posúdiť ako jeden z trestných činov uvedených v 9. hlave osobitej časti Tr. zák., a teda buď ako prečin násilia proti skupine obyvateľov, prečin nebezpečného vyhrážania alebo prečin nebezpečného prenasledovania. Obžalovaný má predispozíciu k afektívnemu konaniu, nevie objektívne vyhodnotiť stav, do ktorého sa dostane v dôsledku určitých životných situácií. Poškodená pritom vedela o takomto jeho hendikepe, jeho správanie nahrála, o čom obžalovaný nevedel, pričom svojím spôsobom bol obžalovaný vyprovokovaný. Úroveň komunikácie tiež odzrkadľujú úroveň spoločnosti a zrejme aj úroveň na akej sa v rodine bežne hovorilo. Poškodená mala možnosť takému správaniu obžalovaného jednoducho zabrániť, nemusela prevziať hovor, mohla hovor kedykoľvek ukončiť, no táto si obsah hovorov nahrávala. Obžalovaný nijako fyzicky na poškodenú nezaútočil, nedotkol sa jej, ide de facto o spáchanie podľa obžaloby závažného trestného činu na diaľku po telefóne. Možno považovať za pochybnú aj obavu poškodenej o život, keďže v čase medzi telefonátmi sa stretávali, komunikovali aj počas výkonu väzby obžalovaného, poškodená využívala služby obžalovaného.

Obžalovaný uviedol, že je si vedomý, že nemal reagovať takým spôsobom. Aj počas výkonu väzby navštevuje psychológa, chce zo svojím správaním niečo robiť. Mrzí ho, čoho sa dopustil voči poškodenej, do budúca sa chce starať o svojho syna.

Prokurátor zotrval na podanej obžalobe a právnej kvalifikácii, navrhol uložiť obžalovanému nepodmienečný trest v dolnej hranici upravenej trestnej sadzby s použitím § 38 ods. 4 Tr. zákona

so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za uloženia ochranného psychiatrického liečenia ambulantnou formou.

Na základe vykonaného dokazovania hodnotiac dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, považuje súd za preukázané, že obžalovaný naplnil svojim konaním zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a § 127 ods. 5 Tr. zák., keďže iného hrozbou násilia nútil, aby niečo konal a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe a to bývalej družke - H. L.. Súd upravil skutkovú vetu v súlade so závermi dokazovania, keď špecifikoval obdobie, keď obžalovaný začal svojim konaním, ktoré neskôr vyústilo do vydierania poškodenej na presne nezistenú dobu mesiaca september 2016 tak ako uviedla samotná poškodená. V tomto čase už bola bývalou družkou obžalovaného, keďže došlo k ich rozchodu niekedy v mesiaci január či február 2016. Aj v tomto zmysle súd upravil skutkovú a právnu vetu.

Súd má za to, že skutkový stav bol spoľahlivo zistený, súd vychádza z výpovede poškodenej H. L. podporenej obsahom telefonických nahrávok hovorov s obžalovaným, ktorý sa vyjadroval spôsobom uvedeným v skutkovej vete rozsudku. K spolužitiu obžalovaného a poškodenej sa vyjadrili aj jej rodičia, ktorí boli priamo či nepriamo, prostredníctvom rozhovorov s poškodenou či jej sestrou, svedkom ich hádok, a vulgárnej komunikácie a osočovania poškodenej zo strany obžalovaného. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, súd neprisvedčil tomu, že predmetný skutok možno právne kvalifikovať ako prečin násilia proti skupine obyvateľov, prečin nebezpečného vyhrážania alebo prečin nebezpečného prenasledovania, pričom právna kvalifikácia podľa obžaloby nezodpovedá skutkovému stavu. Súd je toho názoru, že hoci sa konanie obžalovaného blížilo naplneniu zákonných znakov prečinu nebezpečného prenasledovania a aj priamo hrozil smrťou poškodenej, uvedené konanie špecifikované v skutkovej vete rozsudku predchádzajúce špecifikovaným telefonickým hovorom popisuje dôvodnosť obáv poškodenej že obžalovaný svoje hrozby naplní, pokiaľ mu táto nevyhoví s jeho požiadavkami. Z obsahu samotných hovorov je potom celkom zrejmé, že obžalovaný svoju bývalú družku vydiera buďto aby sa vrátila z práce domov k dieťaťu alebo aby mu toto odovzdala. Súd tak prisvedčil obžalobe aj z hľadiska právnej kvalifikácie skutku. Na tom nič nemení ani fakt, že ide o "vydieranie na diaľku". Uvedený zločin nevyžaduje osobný kontakt páchatela a jeho obeť. Tiež nemožno konanie obžalovaného zľahčovať poukázaním na správanie poškodenej, ktorá sa aj medzi predmetnými hovorami s obžalovaným stretla či využila jeho pomoc. Takéto správanie odôvodnila logicky tým, že pokiaľ obžalovanému vychádzala v ústrety, informovala ho o dieťati a sebe podľa jeho ľubovôle, tento sa nijako agresívne nesprával. Je potrebné uviesť, že boli nútení spolu komunikovať ba stretávať sa pretože vychovávajú spoločné dieťa, obžalovaný si vyžadoval odovzdávanie dieťaťa len poškodenou, tejto sa sám s pomocou núkal, ba kontaktoval ju a očakával jej reakciu, a to už aj neskôr počas väzby odkiaľ jej spočiatku tiež intenzívne písal a pýtal sa na dieťa. Hoci je pravdou, že poškodená mohla úplne odmietnuť s obžalovaným komunikovať a rešpektovať len súdne rozhodnutie o starostlivosti o maloletého, v tomto rozhodnutí nebol upravený styk otca s dieťaťom ani informačná povinnosť, teda bola nútená s obžalovaným komunikovať bez určených pravidiel. Na rozhodnutie o vine a právnu kvalifikáciu nemal vplyv ani zdravotný stav obžalovaného. Obžalovaný v čase spáchania činu netrpel ani netrpí duševnou poruchou v pravom zmysle slova, ktorá by mala forenzne významný vplyv na jeho rozpoznávaciu a ovládacie schopnosti, hoci sa opakovane dostával do vystupňovaných afektov v rámci svojej simplexnej, emočne labilnej osobnosti, zvýraznenej prekonanou závažnou somatickou chorobou. Nebolo ani preukázané, že by poškodená nejako obžalovaného provokovala. Sotva možno považovať za provokáciu len samotnú skutočnosť, že sa ihneď nepodvolí obžalovanému, naopak poškodená pokojne počas hovorov znáša aj hrubé vulgarizmy na jej adresu. Obžalovaný porušil záujem na ochrane slobody ľudského rozhodovania. Konal v priamom úmysle.

Súd pri ukladaní druhu a výmery trestu vychádzal zo zásad ukladania trestov uvedených v ustanovení § 34 Tr. zák., pričom prihliadol na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, na osobu páchatela, ako aj na možnosti jeho nápravy, nakoľko trest musí mať najmä prevýchovný účinok.

Súd u obžalovaného prihliadol k jednej poľahčujúcej aj priťažujúcej okolnosti a vychádzal z trestnej sadzby 4 až 10 rokov odňatia slobody. Súdom má za to, že u obžalovaného možno prihliadnuť k poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. I/ Tr. zák., pretože obžalovaný sa k trestnej činnosti doznal a aj ju oľutoval. Tu je potrebné uviesť, že obžalovaný nikdy nepopieral, že by konal spôsobom uvedeným skutkovej vete obžaloby, skutkový stav nerozporovala ani obhajoba, v priebehu hladného

pojednávania ako aj v záverečnej reči vyjadril ľútosť nad svojím správaním k poškodenej. Na tom nič nemení ani fakt, že zotráva na kritike jej výchovy maloletého a materiálnych podmienok na výchovu dieťaťa v domácnosti u rodičov poškodenej, kde poškodená s dieťaťom žije. To, že obžalovaný ako aj obhajca rozporujú právnu kvalifikáciu skutku nemá vplyv na náhľad k uvedenej poľahčujúcej okolnosti, pretože nejde o otázku skutkovú, ale právnu. Súd prihliadol aj k jednej priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. m/ Tr. zák., pretože obžalovaný už bol odsúdený pre úmyselný trestný čin, a to vo veci Okresného súdu Partizánske sp. zn. OT/4/2016. Ide pritom rovnako o násilnú trestnú činnosť voči tej istej poškodenej. Súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 roky nepodmienečne, teda na dolnej hranici trestnej sadzby z dôvodov, na ktoré poukazovala obhajoba, ktoré sa týkajú tak skutkových okolností ako aj osoby obžalovaného. Tiež z dôvodu, že možno mať uložený trest za dostatočný za ukladania sankcie v podobe uloženého ochranného opatrenia. Hoci svojím konaním obžalovaný po formálnej aj materiálnej stránke naplnil zákonné znaky žalovaného zločinu, predsa len je potrebné prihliadnuť na to, že motívom konania bola okrem snahy kontrolovať a určitým spôsobom obmedzovať poškodenú aj jeho úzkostlivá ochrana syna, ktorú realizoval možno aj v dôsledku prežitých vážnych zdravotných komplikácií. Hoci nemožno považovať podmienky pre výchovu jeho syna v domácnosti poškodenej za natoľko dramatické, a konanie poškodenej za bezohľadné, že by obžalovaný bol bezradný v snahe pomôcť synovi, je potrebné uviesť, že v skutku boli zistené nedostatky dodržiavania hygieny v domácnosti poškodenej, pričom možno prisvedčiť aj tomu, že takto mohlo byť dieťa vystavované väčšiemu riziku utrpenia úrazu, ako keby sa matka o dieťa nepretržite starala v štandardných podmienkach. To mohlo sčasti motivovať oprávnené obžalovaného k informovaniu na dieťa a kontrolovať, či matka nenecháva dieťa bez dozoru. Každopádne to nič nemení na skutočnosti, že obžalovaný sa vo svojich telefonátoch zameriava predovšetkým na verbálne urážky a vyhrážanie poškodenej. Tiež súd prihliadol ku skutočnosti, že poškodená v podstate na hrozby smrťou pokiaľ sa nevráti domov nereagovala, aj následne bola v kontakte s obžalovaným, pričom možno prisvedčiť tomu, že pokiaľ by mala v úmysle kontakt s obžalovaným minimalizovať nevyužívala by jeho služby či ponuky v "dobe, keď je pokoj" ale jej postoj k obžalovanému by bol čitateľný a celkom bezpochyby odmietavý. Aj z jej vyjadrení v listoch, ktorými odpovedá na listy obžalovaného z väzby, okrem informovania o dieťati reaguje neštandardne, keď by sa u obete predpokladalo, že bude informovať o dieťati v podstate vo vzťahu k obžalovanému neosobne. Tieto všetky skutočnosti súd zohľadnil, keď obžalovanému uložil trest na dolnej hranici trestnej sadzby. Súd však nemal za to, že ide o okolnosti osobitného zreteľa, na ktoré by súd mal prihliadnuť podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a uložiť trest pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu. To preto, že obžalovaný spáchal trestný čin obdobného násilného charakteru voči rovnakej poškodenej v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody. Je teda zrejme, že ani hrozba zmeny trestu na trest nepodmienečný nevedla k zmene jeho správania k poškodenej, naopak po krátkom období pokoja svoje ataky voči poškodenej vystupňoval až spáchal žalovaný zločin. Tiež súd nemôže prisvedčiť tomu, že poškodená by ho nejakým spôsobom vedome hnala do zúfalej situácie, keď by mohol frustrovaný adresovať poškodenej vyhrážky, aby ju nútil ku konaniu, na ktoré by ako otec mal mať nárok. Poškodená mu vychádzala v ústrety, v styku s dieťaťom mu nebránila, pričom sa sama stala objektom záujmu obžalovaného popri dieťati. Obžalovaný bol presvedčený o tom, že je povinná správať sa spôsobom, aký on sám považuje za správny a dieťaťu prospešný, pričom paradoxne voči sebe takého merítka neuplatňoval, keďže on si dieťa preberal v čase voľna a po práci, zatiaľ čo od poškodenej vyžadoval aby sa práce vzdala, hoci dieťa už v čase skutku dovŕšilo tretí rok veku a matka bola povinná popri osobnej starostlivosti o dieťa nielen zabezpečiť výživu dieťaťa, ale aj svoju.

Pretože obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, súd ho pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku z odvetvia psychiatria považoval súd za významnú sankciu, ktorú je potrebné z dôvodu prevencie obžalovanému uložiť, uložené ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou.

Poškodená si nárok na náhradu škody neuplatnila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa vyhlásenia rozsudku, prostredníctvom tunajšieho súdu ku Krajskému súdu Trenčín.